

РЕШЕНИЕ

№ 9720

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 13.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **868** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Л. П.-ЕГН-[ЕГН], чрез адвокат С. Д. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 59 от 07.01.2025г., издадена от младши автоконтролър в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, постановена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Претендират се разноските по делото.

В съдебното заседание жалбоподателят П., се явява лично и се представлява от адв.Д., поддържа жалбата по посочените в нея основания.

Ответникът младши автоконтролър в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован не се явява, не се представлява.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, съобрази следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Заповедта е издадена на 07.01.2025г. Връчена е лично на жалбоподателя на същата дата, а жалбата е подадена на 14.01.2025 г., в предвидения за това срок и от адресата на оспорения административен акт, с който се засягат права и законни интереси на жалбоподателя.

Разгледана по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

Видно от доказателствата представени към административната преписка е бил съставен АУАН №1363298/07.01.2025 г. против М. Л. П., въз основа на който е съставена оспорената ПАМ № 59 от 07.01.2025 г. издадена от младши автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР, за това, че: на 07.01.2025 г. около 09.44ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от бул.,История Славянобългарска“ към [улица], при управление на лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , жалбоподателят е бил спрян за проверка. Полицейските служители от сектор Пътна полиция при СДВР, които са го спрели, са поискали да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, въпреки че не са били налице външни признаци, поведение или реакции от страна на водача за употребата на такива. Тъй като не е употребявал наркотични вещества, П. се е съгласил да бъде подложен на проверка с техническо средство Д. Тест 5000, с фабричен номер ARKD-0049 и проба №436, като пробата е излязла с положителен резултат за употреба на наркотични вещества. В тази връзка е издаден талон за изследване с бланков номер 0174716, като М. П. е дал биологична проба.

Тази фактическа обстановка е възприета и в оспорената ЗПАМ, с която за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.,б“ от ЗДвП – отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕГН], но за не повече от 18 месеца.

При така изложените фактически данни, като съобрази разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, при което се налагат следните изводи:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП

Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР са оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП и изброени длъжностни лица вкл.мл.автоконтрольор втора и първа степен в РУ.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени

от тях длъжностни лица. В случая е определено от министъра на вътрешните работи, че СДВР е служба, която осъществява контрол по ЗДвП. В съответствие с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, в качеството на ръководител на служба за контрол по ЗДвП е делегирал правомощията си по чл. 171, т. 1 от ЗДвП на определени полицейски служители вкл. мл.автоконтрольор втора и първа степен, от което следва, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, на когото законосъобразно са делегирани правомощия да прилага ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.

Заповедта е издадена в писмена форма и са описани установените факти, поради което отговаря на изискването за форма.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

Не се спори по делото, че резултатът от медицинското изследване на кръвната проба на жалбоподателя не е бил наличен към датата на издаване на оспорената заповед.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП установява, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая има наличие на кръвна проба, която не е изследвана, по причини независещи от жалбоподателя. При издаване на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП ответникът няма оперативна самостоятелност, т. е. при наличие на посочените факти в нормата следва да издаде административен акт. При оспорване на пробата от дрегер, фактите от значение за издаване административен акт по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП са: наличие ли е управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена чрез изследване от кръвна проба.

Изследване от кръвна проба започва с представяне на кръвната проба, съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. В случая представяне на кръвна проба е направено на 07.01.2025г., то е част от процедурата по изследване на кръвната проба, поради което изследването е започнало, но не е приключило с протокол за химико-токсикологично изследване за определяне употреба на наркотични вещества или техни аналози, който се съставя на основание чл. 24, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. При наличие на представена кръвна проба и започнала процедура по изследването ѝ, административният орган задължително е следвало да установи резултата от изследването преди да наложи ПАМ, съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от

ЗДвП. В този смисъл е и нормата на чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., която предвижда кога може да се използва резултата от техническо средство /дрегер/ - Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. В случая предпоставките по чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. не са налице, поради което резултатът от техническото средство не е годно доказателство за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози.

След като е нормативноустановено, че резултатът от кръвната проба е определящ, когато резултата от дрегера е оспорен е необходимо факта – управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози да е установен с надлежно доказателство – протокол за химико-токсикологично изследване, за да се наложи ПАМ за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

На основание чл. 172, ал. 4 от ЗДвП - В случаите по чл. 171, т. 2, букви "в", "к", "л", "м" и т. 2а свидетелството за регистрация на моторното превозно средство се изземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение на лицето, управлявало моторното превозно средство, а в случаите на чл. 171, т. 2а се изземват и табелите с регистрационен номер. Редът за връщане на свидетелството за регистрация на моторното превозно средство на собственика на превозното средство в случаите по чл. 171, т. 2, букви "в", "к", "л" и "м" се определя с наредбата по чл. 140, ал. 2.

Съгласно чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат ПАМ, техния вид, органите, които ги прилагат и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване, се уреждат в съответния закон или указ. Налагането на ПАМ по ЗДвП не е обусловено от налагане на административно наказание, поради което съставения АУАН в случая служи само за потвърждаване на установените факти. В АУАН е посочен факта, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което е установено чрез дрегер, но не е посочен резултат от изследване от кръвна проба, което е от значение с оглед оспорване резултата от дрегера. Следва, че факт от значение за спора не е установен с нужното доказателство за да се счита, че АУАН има доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

В случая фактът, че жалбоподателят е управлявал след употреба на наркотични вещества или техните аналози не е доказано с надлежните доказателства – изследване на кръвна проба, с това е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяната на процесната заповед

Това процесуално нарушение е довело до неправилно приемане от ответника, че е налице доказателство за факта, че жалбоподателят е управлявал ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. Процесната заповед е издадена в

нарушение на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, защото не са налице всички факти за налагане на ПАМ.

Целта на закона е временно да се отнеме СУМПС и регистрационните табели след употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози. При липса на установените факти, с надлежни доказателства се е стигнало до упражняване на власт, в нарушение на чл. 22 от ЗАНН и чл. 6, ал. 1 и 2 от АПК, тъй като не е безспорно установено, че жалбоподателя е извършил нарушение и е необходимо да му се наложи ПАМ за предотвратяване извършване на друго такова.

Оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, поради което са налице основания за отмяната ѝ съгласно чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК.

Жалбоподателят е заплатил държавна такса 10 лева и възнаграждение за един адвокат в размер на 1000.00 лева съгласно договор за правна защита и съдействие от 08.01.2025г. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК искането му за присъждане на сторени разноски и възнаграждение за един адвокат е основателно, поради което СДВР следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 1010.00 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

Отменя Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 59 от 07.01.2025г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Осъжда СДВР да заплати на М. Л. П.-ЕГН-[ЕГН] за разноски по делото 1010.00 /хиляда и десет/ лв.

Решението е окончателно.